

"Selve romanen er en udviklingsroman.

Hovedpersonen Tom Collins starter med at have et barnligt snævert syn på verden, men i takt med at han rejser rundt på de små øer omkring ham og oplever slavernes forhold, erkender han, at verden og mennesker er mere komplekse end som så."

"Den ranglede femtenårige dreng ser surt frem for sig. Nikolaj mærker, hvordan det rasler i ham, som om et vindstød gik gennem siv, og som om sivene gror i ham. Han bider tænderne sammen og starter bilen. Tobias klemmer sig ind på bagsædet. Andreas siger: 'Han sidder på mit ben.' Signe siger: 'Av for helvede!'"

"I historierne kom spøgelserne altid først frem ved midnatstid. Og når det blev morgen, var de væk. Det var ikke alle, der blev til spøgelser, når de var døde. Spøgelser var mennesker, der gik igen. Og de, der gjorde det, var til for at gøre de levende opmærksomme på noget."

"Og han pløkker. Bang! Men det er ikke nogen gråand, der falder ned for fødderne af ham. Det er en engel, den grusomme jæger har skudt en engel ned. Den har et ordentligt hul i maven, men den er ikke død."

"At det overhovedet kan lade sig gøre at læse bogen i ét massivt hug, siger ikke så lidt om J.K. Rowlings fortællekunst, der på imponerende vis har holdt dampen oppe gennem hele Harry Potter-sagaen, og som næsten overgår sig selv i dette sidste og for størstedelens vedkommende meget dystre bind."

"Jeg kan godt lige forfatterens måde at blande genrerne på. Er det et eventyr eller en gyser? Det skærper læserens opmærksomhed. Vi er med i personens tanker og følelser."